

דף סג.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן רב פעיף יח

עיין לעיל דף סב: עין משפט ו

עין משפט ג.

יו"ד סימן רב פעיף ז

ז. אמר: שנה אחת, או שנה, סתם, אסור מעת לעת. ואם נתעברה השנה, אסור בה ובעיבורה. ואם עומד בחורף ואמר: שנה זו, והיא מעוברת, אסור עד תשרי ולא אמרינן שאדר שני יעלה במקום אלול.

עין משפט ד.

יו"ד סימן רב פעיף ח

ח. אמר עד ר"ח אדר אסור עד ר"ח אדר ראשון^ר, ואם אמר עד סוף אדר אסור עד סוף אדר שני. ולהרמב"ם אם ידע שהשנה מעוברת ואמר עד ר"ח, אסור עד ר"ח אדר שני^ש.

עין משפט ה.

אה"ע סימן קכו פעיף ז

ז. בשנה מעוברת על אדר ראשון יכתוב לירח אדר ראשון^ת, ועל השני לירח אדר השני, ואם כתב באדר ראשון אדר סתם כשר^א, אבל באדר שני שכתב אדר סתם פסול^ב ותיבת ראשון יכתוב אותו מלא וא"ו^ג.

הגה: יא. ניסן מלא יו"ד, אייר יכתוב אותו בכ' יו"דין, ואם כתב בחד יו"ד פסול אם לא בשעת הדחק. ויש נמנעין מלתת באייר, אם לא בשעת

ר. שם במשנה, וכ"כ הרא"ש והר"ן.

ש. רמב"ם בפ"י מנדרים וכאביי אליבא דרבי מאיר דסתם משנה ר"מ.

ת. ובאדר הראשון יכתוב בה' הידיעה, כך כתב בסדר הגט של מהר"י מינץ ח"מ.

א. והב"ח כתב לפסול, בפרט לדעת הרמב"ם דפסק כר"מ וא"כ הרי זה מאוחר ופסול, והח"מ השיג עליו שאף אם כך דעת הרמב"ם קימ"ל כרוב הפוסקים דהלכה כר"י, ועוד שאף הרמב"ם עצמו פוסק כר"י, וא"כ אדר סתם הוא אדר ראשון וכשר.

ב. ב"י בשם הרא"ש והר"ן והוא מנדרים ס"ג ע"א. ור"ן ורא"ש שם.

ג. כיון שרוב פעמים בתורה ראשון מלא וא"ו כ"כ הח"מ.

הדחק ואז כותבין בב' יו"דין^ד. סיון, מלא יו"ד. תמוז, מלא וא"ו, אלול, מלא וא"ו, תשרי, בחד יו"ד, חשון בחד וא"ו, כסלו, חסר יו"ד^ה.

ח"מ סימן מג פעיף כח

כג. שני שטרות שנעשו בשנה מעוברת, אחד כתוב בו אדר סתם, והשני כתוב בו אדר שני, ואין ללוה נכסים כנגד שניהם^ו נותנים למי שכתוב בשטר אדר סתם. ואם בשניהם כתוב אדר סתם, נותנים למי שזמנו קודם במספר החודש.

^ז בסוף סימן זה נכתב בסוגריים במחבר "עד כאן יום כ"א".

יו"ד סימן רב פעיף ח

עין משפט ו.

עין לעיל עין משפט ד

דף סג:

יו"ד סימן רב פעיף א כא

עין משפט א.

א. אמר קונם יין שאני טועם יום אחד או שאני טועם יום, אסור בו מעת לעת^ב. ואם אמר קונם יין שאני טועם היום, אינו אסור אלא עד שתחשך, בין עומד בתחילת היום או בסופו, ומ"מ צריך שאלה

^ד. ויש נוהגים מפני הספק לכתוב ב' גיטין באייר, אחד ביו"ד אחד, והשני בב' יודיין, ונותן לה שניהם ממהרי"ל הביאו הח"מ.

^ה. ע"פ התרגום כסליו מלא יו"ד, וע"כ אם כתב כסליו מלא יו"ד כשר דחלקו של הגט בלאו הכי כותבין אותו תרגום, כ"כ הח"מ.

^ו. והש"ך בס"ק מ"ו. כתב שביו"ד סי' ר"ך ס"ק פ"ז העלה דיחלוקו. ואם בשטר אחד כתוב אדר סתם ובשני כתוב אדר ראשון, כתב הסמ"ע בס"ק נ' דהו"ל כאילו נכתב בשניהם אדר ראשון. והפעמוני זהב כתב להוכיח מדברי הסמ"ע אלו במי שהוציא שטר על חבירו שכתוב בו באדר שני, והשני הוציא שובר שכתוב בו באדר סתם, דבעל השטר גובה. הגם דקימ"ל יד בעל השטר על התחתונה כאן פשוט דיד בעל השובר על התחתונה שהרי גם בשטר שכתוב בו אדר ראשון והנכסים בחזקתם אע"פ כן גם בשטר שכתוב בו אדר סתם הוי כאילו מפורש ראשון ויחלוקו.

^ז. המחבר חילק כידוע כל הד' טורים מהשו"ע לשלושים חלקים ע"מ לחזור בכל יום חלק אחד, וכאן ציין שסיים חלק הכ"א. והוא מוסר השכל ללימוד ד' הטורים ולחזור עליהם ולשנן אותם. ועיין במש"כ בהקדמה.

^ח. ממשנה נדרים דף ס' ע"א, והיינו מאותה שעה שנדר. ש"ך ס"ק א'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

לחכם גזירה^ט שמא פעם אחרת יאסור עליו בלשון "יום אחד" ולא ידע להבדיל בין לשון "היום" ליום אחד, ויבא לשתות בלילה.

א. ב. י"א דאם היה הנדר של מצוה כגון ללמוד או לקיים שום מצוה אינו צריך התרה^י, שלא גזרו בזה שמא לא יבדיל פעם אחרת.

הגה: מיהו בקבלת תענית בעלמא מותר לאכול מיד בלילה וא"צ התרת חכם^כ.

כא. טז. האומר לאשתו מה שאת עושה קונם ואיני נהנה ממנו עד הפסח, מה שעשתה לפני הפסח מותר לו ליהנות ממנו אחר הפסח. אבל אם אמר לה מה שאת עושה עד הפסח קונם שאיני נהנה ממנו אסור לו ליהנות לעולם ממה שעשתה לפני הפסח^ל.

עין משפט ב.ג. יו"ד סימן רלב סעיף ב

ב. כ. יש עוד נדר שא"צ התרה כגון שאמר לחבירו קונם שאני נהנה לך אם אין אתה מקבל ממני כך וכך, הרי זה יכול להתיר נדרו שלא ע"פ חכם^מ, שיאמר לו כלום נדרת אלא לכבדני שאני אטול ממך, עכשיו זהו כבודי שלא אטול ממך, ואפי' אין המדיר אומר בפירוש שכך היתה כוונתו אלא מן הסתם.

ה"ה אם אמר להיפך קונם שאתה נהנה לי אם אין אתה נותן לי כו"כ, יש לזה היתר בלא שאילת חכם, שיאמר לו הרי זה כאילו קיבלתי.

הגה: ודוקא בדבר קיום המעשה יכול לומר לו כאילו עשיתי, אבל בביטול המעשה כגון שאמר קונם נכסי לך אם תלך למקום פלוני, לא יוכל לומר תלך למקום פלוני וכאילו לא הלכת^נ, וי"א דאין חילוק.

ט. מימרא דרב יוסף שם בע"ב.

י. כ"כ הרא"ש והר"ן.

כ. פי' בלילה שאחר התענית ולא גזרינן משום "יום אחד".

ל. ממשנה שם בדף נ"ז ע"א.

מ. ממשנה שם דף ס"ג ע"ב.

נ. כ"כ הר"ן בשם הרשב"א.

עין משפט ד.

יו"ד סימן ריה סעיף ג

ג. היו מפצירין בו שישא בת אחותו ואמר קונם שהיא נהנית לי לעולם, וכן המגרש את אשתו ואמר קונם שהיא נהנית לי לעולם הרי אלו מותרות ליהנות לו שלא נתכוון אלא לשם אישות. ^ס

עין משפט ה.

יו"ד סימן ריה סעיף ד

ד. היה מפציר בחבירו שיאכל אצלו וסירב ואמר קונם לביתך שאיני נכנס וטיפת מים שאיני טועם, הרי הוא מותר ליכנס לביתו ולשתות צונן שלא נתכוון אלא שלא יאכל וישתה בסעודה זו. ^ע

הגה: מי שנדר לצדקה משום שהיה לו חולה ומת החולה. עיין בסי' ר"כ סעיף ט"ו ברמ"א.

ס. ממשנה שם דף ס"ג ע"ב.

ע. ע"כ אסור בסעודה זו ולא יותר מזה. ש"ך ס"ק ד'.